

Wolf Szilvia

Hegek

Forró volt a város levegője és bűzlő, mintha csak a Pokol szája ásí-
tott volna egyet.

A nap csak fél órája bukott a horizont alá és egy szellő sem enyhít-
tett az utcákon magukat kínlódnak vonzó testek nyomorán. A
tűzforró beton még szinte sütötte a lány pántos, magas sarkú szan-
dáljának vékony talpát és szép lassan minden utcai lámpa teljes erő-
vel áztatta sárga fényben az alattuk tébláboló izzadt arcokat.

A lánynak nem akadt jobb dolga, hát betért egy plázába. Ott leg-
alább kellemesebb volt a levegő, hála a légkondinak, nem úgy, mint
otthon, ahol anyja alkoholbűzös kipárolgásai fűszerezték az amúgy is
dögletes légment.

Keddi nap volt. Alig lézengtek páran az egész komplexumban.
Csak a legalsó szinten lévő élelmiszerüzlet bonyolított le némi for-
galmat. A többi bolt legtöbbször üresen tátongott, bennük csak az
unatkozó eladók szöszöltek valamivel, nehogy a főnök megszólja
őket.

A lány végig mérte magát egy divatszalon tükörrel felturbózott
kirakatában, latolgatva mennyi esélye lenne egy esetleges vadászatra.
Régen mélyesztette bele a fogát valami nemes vadba, meg talán
pusztán a holdállás is veszélyesebb utakra ösztönözte. Hosszú dús
középszőke haja kibontva omlott alá, puha enyhén göndör fürtök-
ben a derekáig. Egyszerű, bordó, rövid nyári ruha, enyhe dekoltázs-
zal. Vékony, kecses testű, arányos formás keblű, hosszú combú, de
kicsit vastag bokájú épp csak húsz éves lány nézett vissza rá. Csak
zöldeskék szemei csillogtak túl komolyan, egy ennyi idős lányhoz
képest. Az arca szimmetrikus, de nem egy porcelánbaba merev báját
és tökéletességét sugározta magából. Már eleget tudott az embere-
kről ahhoz, hogy ne akarjon többet tudni és eléggé okos volt ahhoz,
hogy ritkán tudjon csak önfelelt boldogságot érezni.

Összességében nem volt különösebben feltűnő, de ha valakinek megakadt rajta a tekintete, kicsit tovább elidőzött a szokásosnál, mire pislogott egyet.

Végül rövid idő alatt megállapította magáról, hogy ha vadásznak nem is, prédának, még tökéletesen megfelel majd ma estére. Gondolta megnéz valami filmet, felszivárgott a legfelső szintre, de semmi igazán érdekeset nem talált, amiért érdemes lett volna kiizzadni a mozijegy árát, úgyhogy inkább behúzódott egy hatalmas, két szinten terpeszkedő könyvesboltba.

Kényelmes fotelek, lágy fények, új könyv illat, békésen trécselgető eladók valahol, az egyik eldugott sarokban. Elfojtott kuncogásaikból lehet csak tudni, hogy valahol a vevőtérben tartózkodnak, látni nem lehet őket.

Csak az üveges szemű biztonságiőr méri végig, ahogy az egyik fotelba telepszik valami japán nőszemély irományával a kezében, hogy elmerüljön mesterien perverz és beteges kétdimenziós betűkből épített fantáziavilágának forgatagában.

– Nem töröm meg a gerincét, ne aggódjon! – mondja az őrnek halkán, ahogy elhalad mellette.

Nem szokott ebbe a boltba járni. Két utcával arrébb volt a törzshelye. Ott már letisztázta, hogy ha nem töri meg a gerincét, nem kapirgálja össze a feketére lakkozott körmeivel és nem nyálazza össze (tisztára, mint egy szadopornó) a könyvet, amit a kezébe vesz, akkor annyit olvasgat amennyit akar. Csak most nem volt kedve az ott dolgozókkal jópofizni és amúgy sem volt különösebben kíváncsi az itteni arcokra.

Az őr csak egy vállrándításra méltatja kedvesen. Jobban leköti a lány combjainak látványa, ahogy keresztbe veti őket, mint az, hogy mit csinál egy nyüves könnyvel. Amúgy is gyűlölte már valamennyit. Lassan szemeibe újra visszatér a fakó derengés és lomhán billegve lépked tovább, mintha valami zombi filmben játszana statisztát. Csak a fél arcát kéne egy söréttel megszórni, vagy a beleit lóbálnia kicsit és máris tuti gázsíra számíthatna.

Többet nem is néz felé. A lány zavartalanul az olvasásba feledkezhet. Illetve csak majdnem. Egyfolytában úgy érzi, hogy figyelik.

Mintha viszketne a bőre, de igazán azt sem tudja, hogy hol. Hamar rájön miért. Pont vele szemben, fent a falon egy kamera mered rá. Semmi gond. Megérti, hogy izgalmasabb téma nagyon nem akad egy könyvesboltban és hamar túlteszi magát a dolgon.

Másfél óra múlva, úgy dönt ez a könyv határozottan kiérdemelte, hogy a magáévá tegye. Anyja, számításai szerint már úgyis békésen hortyog, úgyhogy rászánja magát, hogy a kasszához vonuljon és hazamenjen.

Ahogy feláll és végig simít a ruháján, hirtelen a semmiből elé ugrik egy alacsony szemüveges barna nő, a pólóján a könyvesbolt logója.

– Öt perc és zárunk! – vakkantja pattogósan az arcába, szúrós apró szemével mered rá egy darabig, majd amilyen hirtelen az aurájába ugrott, úgy süvítve el is viharzik, újabb áldozatokat keresve.

A lány szép lassan a kasszához lép, de nem lát senkit a pult mögött. Tétován körbenéz. A szemüveges eladó hergelt csivava hangján valahol újra felszólít valakit, nem túl burkoltan a távozásra, mire meg is jelenik egy középkorú férfi és zavart mosolyát az arcán felejtve besorol mögé. Merednek egymásra egy pár másodpercig, mire a kassza felől egy mély, határozott, mégis gyengéd férfihang megszólítja.

– Jó estét kívánok!

A lány csodálkozva fordul meg és egyenesen egy sötétkék szempárba bámul. Hallja a hangját, de mintha nem is az övé lenne, amint viszonozza a köszöntést. Kicsit mintha megszedült volna, ahogy a gyomra tájékaról bizsergő melegség áramlik szét a testében. A világ hirtelen beszűkül körülötte és tekintete a fókuszban csillogó szempár fogja lesz. Egy pittyenés téríti végül észhez. A könyv, fogalma sincs mikor, valahogy a kezéből egy zacskóba vándorolt és már nyújtja is a kártyáját, hogy fizessen. A torka száraz, a szája zsibbad, a halántéka bizsereg, a keze kicsit remeg, ahogy beüti a kódját.

– Érdekes választás. – mondja a férfi, a kassza mögött, aki nem viseli a könyvesbolt pólóját, sem akármilyen kitűzött. A haja fekete, egészen tüsi, szinte kopasz, pedig látszik, ha akarná, dús bozontot is növeszthetne. Arca erőteljes vonásokkal bír, mégsem állatiasan durva vagy közönséges. Férfias és delejes erőt sugárzó. A bal szemöldö-

kénél halvány heg húzódik a felső szemhélyáig. A szája enyhén telt, kifejezetten szép ívű. Tulajdonképpen túl érzéki is ahhoz a kemény és határozott pillantásához képest, amivel a lányt egy másodperc alatt megbűvölte. Fekete farmert hord, egyszerű hosszú ujjú fekete pólóval, ami még így is igencsak sejteti, hogy nem felfújt, de jócskán kidolgozott izmok feszülnek a vékony szövet alatt. Semmilyen ékszer, vasat nem visel. Még órát sem.

A lány tudata lassan magához tér és végre generálni képes valamilyen válaszreakciót.

– Szeretem a japcsi írókat. – vonja meg finoman a vállát miközben bőszen szuggerálja a bankkártya terminált, ami még mindig a kapcsolatot keresi.

– Csakugyan? – vonja fel sötét heges szemöldökét a férfi és kicsit közelebb hajol hozzá, mintha egyenesen a fülébe akarná suttogni a kérdést. – Miért?

A lány szája résnyire nyílik, miközben érzi, hogy a férfi tekintete szinte égeti a bőrét és csak azt mondja, ami legelőször az eszébe jut, mert többre úgysem lenne képes.

– Annyira merev szabályok közt, csak befelé élnek. Vastag páncéllal elszigetelik magukat a külvilágtól, és képesek úgy leélni az egész életüket, hogy soha senki nem látta az igazi arcukat. De ha ez a páncél megsérül, iszonyatos dolgok türemkedhetnek ki rajta megállíthatatlanul, mint egy felhasított állat hasából a gőzölgő belek. Mesterien tudják ábrázolni ezt a folyamatot a vágottszeműek. Lehet, hogy fura, de nekem ez érdekes és tetszik. – a lány szinte bocsánat kérően rántja meg a vállát és érzi, hogy az arcára forróság kúszik. Biztos benne, hogy vörös, mint egy rák. Idegesen nyalja meg az ajkát és magában imádkozik, hogy nyelje el a föld.

A férfi elmosolyodik egy pillanatra, de a szeme hideg marad, mint a jég.

– Az emberek még a saját arcukat sem látják igazán. Könnyű így páncélt növeszteni. – feleli, miközben fanyarul felhúzza a szája sarkát.

– Ez így van, de van, aki már megpillantotta vagy a sajátját, vagy másét és a túlélés érdekében nincs más választása. Mellesleg – a lány